

Shape of the Netherlands deel 3.

12 juni Brabantrit Berrt

De derde editie van het project Shape of the Netherlands begint op donderdag 10 juni, dan werken op 11 juni, off-road-training op 12 juni en, tadaaa, dan verder met het project op 13 juni.

Een maand of wat geleden heb ik me ingeschreven voor de Brabantrit van Berrt (<https://berrt.nl/allroad-ritten/>) voor zaterdag 12 juni. Omdat deze start in het verre zuiden, onder Goirle, heb ik het idee om naar een camping te gaan daar in de buurt. Maar als ik op donderdag de eerste camping bel, is deze volgeboekt. En de tweede ook. Zelfs de derde camping zit vol. Nondeju, wat nu?

Vervolgens kom ik op het idee om onze campingbus in te zetten. Dan kan ik vrijwel overal overnachten. Dus ik haal de bus van stal en pak de aanhanger waarop ik de motor zet. Best een cool gezicht. Wat een luxe!

Vrijdag 11 juni rijden we met deze combinatie naar het werk in Meerkerk. Overdags heb ik even de gelegenheid om nog één camping te proberen en parbleu, er is nog een plek op familiecamping Eurocamping te Vessem. Met zwembad en alles er op en er aan. Heb je wel eens gehoord van "Massa is Kassa". Nou. Dat past op deze camping. Ik noem hem "familiecamping hondenvreugd" vanwege het gemiddelde aantal keffende en blaffende hond per campinggast.

Mijn plekkie is overigens superluxe uitgerust met een privé douche-toilet. Met de camper aan de ene zijde en een windscherm aan de andere zijde sta ik lekker achteraf, benieuwd wat de volgende dat gaat brengen.

Zaterdag 12 juni is het tijd om te verzamelen bij Herberg In Den Bockenreyder in Esbeek. Een kleine groep van 6 man plus 2 begeleiders, Kees-Jan en Erwin

Prive sanitair-boom in Vessem

Verzamelen in Esbeek

Na een kop koffie helemaal klaar voor wat de dag gaat brengen. We rijden rustig de eerste zandwegen op, die gelukkig redelijk vastgereden zijn. Om warm te worden.

Maar al snel wordt het weer ook warmer en worden de wegen wat weker. Grr. Ik ben geen fan van los zand. Begeleider Erwin geeft wat tips waardoor ik wat gemakkelijker door het

mulle gebeuren wurm. Soms word ik zelfs wat overmoedig en de achterkant glijdt steeds vaker.

Het wordt leuker. Zeker als we gaan spelen in een paar kuilen met modder.

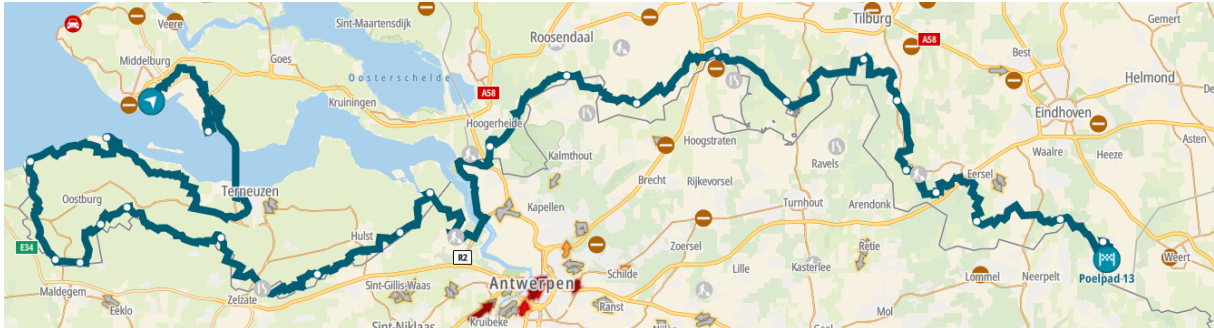
Het rijden in het zand eist echter ook het een en ander van mijn conditie. Aan de ene kant worden de vaardigheden en het lef wat groter, maar de conditie schiet even te kort. Op het moment dat ik een gevallen collega heb geholpen met de motor weer overeind te zetten en zelf weer het zandpad op rij, vergeet ik om naar achter te leunen en graaft mijn voorwiel zich in. Met een boog schiet ik richting de grond en denk nog "Wat nu weer?" als ik met een plof op mijn gezicht land. Mijn helm vangt de zachte landing op en ben ik ongeschonden. Denk ik. Wat ik dacht dat zweet was, blijkt bloed te zijn van tussen mijn ogen, waar mijn bril een keurige snede heeft gemaakt. Dat zag er wel stoer uit.

Maar ik besluit om de laatste 2 kilometer los zand over te slaan en rij parallel aan de groep over de asfaltweg naar het eindpunt. Even snel het bloed wegwassen met koud water. Weer een mooie dag.

Na een korte evaluatie in de zon aan een tafel met verse cola's nemen we afscheid en rij ik weer rustig naar mijn luxe camping. Morgen gaan we verder met het project.

Nu eerst douchen in mijn privé boom en daarna een biertje en lekker luisteren naar het blaffen van de honden, het gekwek en gekakel van de campinggasten en als laatste, naar de vogeltjes in de bomen van het bos. Woef.

13 juni Sas van Gent naar Goirle

Het is ochtend. Mooi.

We trekken het pak weer aan, helm op en broembroem we gaan op pad.

De vorige episode van ons project eindigde in Sas van Gent, of all places. Zo'n beetje her verst verwijderd van mijn woonplaats als mogelijk is in Nederland. Maar ja, het is zoals het is. Toevallig (?) had ik gisteren een reden om naar de grens van België te rijden, net onder Tilburg. Dus ik ben vandaag al zo'n beetje halfweg mijn verbindingsroute.

Gisteren was overigens een dag in het zand, dus de noppenbanden zitten op de wielen. Alleen, om in het zand te rijden moet de bandenspanning wat lager, ze staan nu op 1,5 Bar terwijl op de harde weg 2,1-2,3 Bar beter is. Dus ga ik de eerste (ahum) kilometers op zoek naar een pomp met een pomp. De eerste die ik tegenkom heeft een automaat die maar liefst € 1,- vraagt voor een beetje lucht. Dat vind ik te veel en bovendien heb ik al jaren geen kleingeld meer. De volgende pomp vraagt ook € 1,- maar ik rij verder, om dezelfde redenen als zojuist.

Dit doorrijden betekent echter dat ik al op de snelweg zit, richting de snelle verbinding naar Sas van Gent, waarbij ik er voor kies om via de A67 / A21 via Antwerpen en daarna via Zelzate in Sas van Gent te geraken, met mijn te zachte banden. Op de A67, net voor de grens, zit een pompstation. Weer €1,-. En net na de grens op de A21 (het zal in België toch wel gratis zijn?) ook weer € 1,-. Bij Turnhout is pas het de volgende pompstation en ik geef het op. Ik rij naar de luchtpomp en hou een andere motorrijder aan en vraag of hij wellicht een Euromunt heeft, dan maak ik het geld digitaal aan hem over. Hij peutert gratis een Euromuntstuk uit zijn portemonnee en rijdt weer weg. Ik trots naar de pomp: blijkt dat deze geen Euromunten wil slikken maar alleen 50-cent stukken. Ik lach en rij verder.

De snelweg is rustig en in het ochtendzonnetje kom ik een uurtje later aan, aan de andere kant van de slagboom van de draaibrug van vorige week. Pauze. Met een heerlijke kop zelfgemaakte koffie en . . . een mueslibol met kaas.

Aan het kanaal, koffie plus

Draaibrug Sas van Gent

Na deze heerlijke pauze, inclusief een sanitaire stop in het struweel (wij noemen dat "loofcontrol") gaan we op pad voor een dagje Grens-met-België. Eerst rij ik nog een rondje door Sas, maar zie nergens een luchtpomp voor mijn banden.

In de buurt van Moerbeke-Waas loopt telkens op de grens een soort dijkje met bomen. De weg slingert soms van de noordkant (Nederland) door de dijk naar betonplaten-wegen aan de zuidkant (België). Typisch dat zo dicht bij elkaar door verschillen in landbouw het land verschillen kan.

Niet veel later, na Koewacht, zie ik aan de linkerkant van de weg een soort boerenschuur met de deur open. En uit die deur steekt de neus van een vrachtwagen. En waar een schuurdeur open staat wordt gewerkt. En waar een vrachtwagen staat is een compressor. En compressoren geven lucht. Binnen 0,24 seconden heb ik dit gezien, dus met een snelheid van ca 80km/u begin ik na 5 meter te remmen en draai het erf op.

Een jonge man komt op me af en uiteraard mag ik even mijn banden oppompen. We raken aan de praat en vertelt dat het weggetje voor het erf inderdaad precies de grens is tussen België en Nederland. Ook vertelt hij over de auto's in de schuur. Diverse raceauto's uit diverse klassen. Van BMW via Clio en via Vrachtwagens tot en met een Ford Capri waar ooit Jacky Ickx mee geracet heeft. Helaas werd het me niet toegestaan om foto's te maken.

Hier zie je weer welke verrassingen je te wachten staan als je afwijkt van gebaande paden.

Grendorp Sint-Gillis-Meerdonk

Vlakten bij Nieuw Namen

We nemen het besluit om via België, zo dicht mogelijk tegen de Nederlandse grens, de provincie Zeeland te verlaten om dan straks langs de grens van Noord-Brabant weer verder te gaan.

We komen in de buurt van de havens van Antwerpen en zien diverse harde economische feiten door het beeld schuiven.

Koeltorens bij Nieuw Namen

Industrie bij Beveren-Waaslandhaven

Net weer over de Nederlandse grens komen we bij het grenspark Kalmthoutse Heide. En als je weer even van de weg rijdt kom je op de mooiste stukjes Nederland.

Bospad bij Huijbergen

In principe kan zo'n dag als vandaag weer niet lang genoeg duren. Mijn ingewanden denken daar iets anders over en mekkeren over het aantal calorieën in een bolletje Muesli. Bij het dorpje Essen geef ik hier aan gehoor en stop voor een blikje cola en een frietje saus Tartaar.

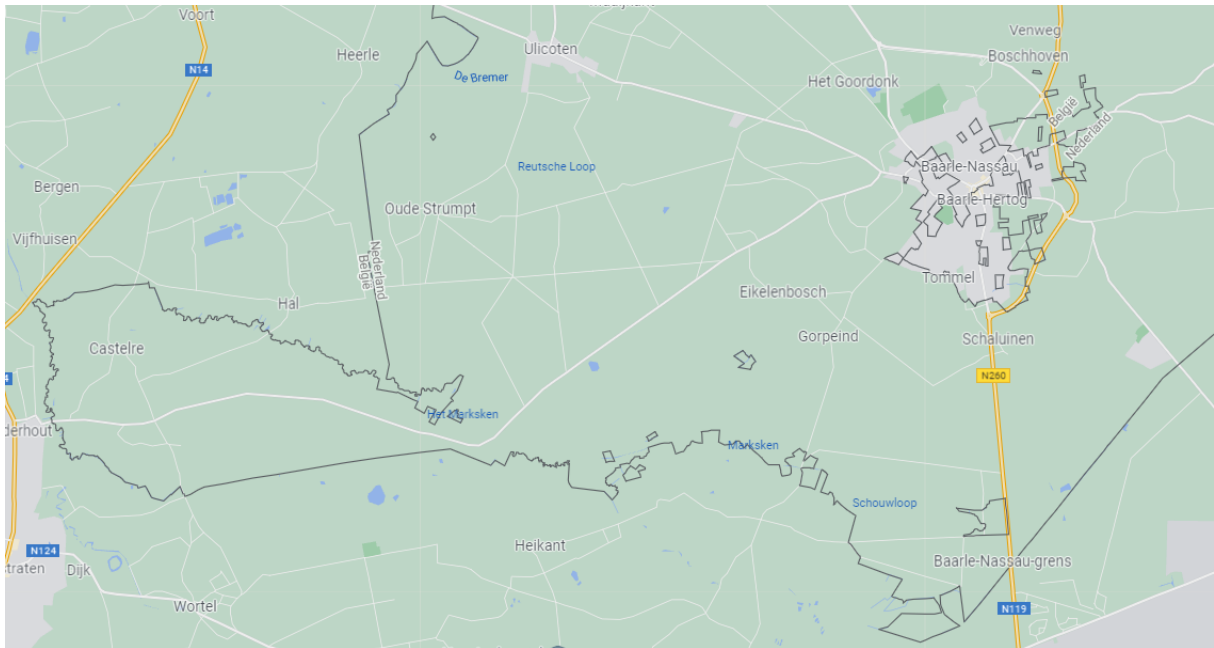
Frietje Saus Tartare bij Schijf (Essen B)

De beste plek om even te stoppen.

Met die vette handel in de topkoffer rij ik nog een paar kilometer voor een goede plek om te lunchen. Wat dacht u van een plekje onder het bord "Grensstraat" op de hoek van België?

Na de lunch gaan we verder en zonder dralen komen we bij en voorbij Chaam. Op zoek naar onze grens verdwalen we een beetje bij Castelre, zijnde een uithoekje in Brabant en ook dwalen we een beetje in en rond Baarle-Hertog Baarle-Nassau. Hier is het helemaal onmogelijk om de grens te kunnen volgen. Bovendien sta je bijna de hele tijd vast in het verkeer van shoppers (nee, geen choppers). Zowel duizenden Belgen als duizenden Hollanders zullen en moeten op zondag shoppen. Bweeh. Ik rij verder.

Na dit dwalen kom ik, als afsluiting van deze mooie dag, nog even op een paar kilometer mul-zand weg richting Goirle. Maar ik weet dat ik 's avonds gevoelig ben voor over het stuur duikelen in het mulle zand, dus ik verkies laf als ik ben het fietspad.

Om iets na vijf ben ik terug op de camping bij Vessem en rij meteen de motor op de aanhanger. Zelf neem ik een heerlijke douche en koel nog even af met een colaatje. Dan breken we op en gaan richting huis. Met foto's en verhalen en herinneringen voor de komende maand.

22-23 juli Hechlingen

Tadaa. De maand is over en dus tijd voor nieuwe avonturen en nieuwe verhalen.

In het kader van "leer alsof je voor altijd zult leven" ben ik vorig jaar begonnen met het me bekwamen in het offroad rijden. Vooral eigenlijk om tijdens grote ritten niet voor wegen te komen staan waar ik niet overheen kan rijden. Eén van de uitdagingen op mijn lijstje was een twee-daagse training in het walhalla van BMW-motorrad : Enduropark Hechlingen. Omdat de kans dat je hier met de motor valt en op het gravel en de rotsen beschadigen oploopt schijnt bijna 100% te zijn. Dus ook ik heb hier een motor gehuurd.

In de aanloop van deze training had ik het plan om met mijn eigen motor naar Hechlingen te rijden, een dorp ergens tussen Ulm en Nürnberg in Zuid-Duitsland, en om daar in een hotel te overnachten. Echter het mocht niet zo zijn: zondags ervoor rij ik een rondje en kom met 120kmh de bocht om van de A18 naar de A12 bij Babberich als opeens de motor begint te ratelen. Ik laat het gas los en het geratel verdwijnt onder de 2000 toeren. Rustig in de 6 rij ik naar huis en bel onderweg een vriend met een werkplaats.

"Kom maar naar hier", laat hij weten en ik rij zijn werkplaats in. Als we de motor op de brug zetten en hij met een stethoscoop wil horen waar de ratel vandaan komt, slaat het motorblok vast. Muurvast. Einde verhaal. Met net 40.000 km op de teller.

Lang verhaal kort, ik krijg van BMW geen positieve reactie en ik heb dus even geen lopende motor meer. Wordt vervolgd.

Voormalige steengroeve Enduropark Hechlingen

De mannen

De man, soms gaat het omhoog

In plaats van met de motor ben ik met de auto naar Hechlingen gereden. Het hotel is uitstekend, echter zonder airco en het is een beetje warm.

De eerste dag is het in het park kennismaken met elkaar en met de motor. Onder de bezielende leiding van Werner Hollaender, instructeur bij Berrt reizen, beginnen we met het draaien en keren op grind en zand. Daarna komen de eerste heuveltjes, met en zonder afslaan de motor. Alles gaat om beheersing.

De man, soms gaat het omlaag

Soms gaat het een flink eind omhoog

De volgende dag zijn we al aardig gewend aan de machines en de heuvels worden steiler en langer en de paden worden smaller en kronkeliger. Totdat we 's middags in een colonne van 8 motorfietsen het park verlaten en in de heuvels rond het park zo'n 30 km offroad gaan rijden. Al met al een ervaring waar weliswaar niet de vonken van af spatten, maar zeker leerzaam en moeilijk te vergelijken met enige training die je in Nederland kunt volgen. Ook deze ervaring is van het lijstje afgevinkt.

En thuis? Hoe is het met de kapotte motor afgelopen?

Vriend René heeft het blok gedemonteerd en samen hebben we het geopend om te zien wat er aan de hand is. We treffen twee over elkaar geschoven big-end lagerschalen aan. Dat is zodanige schade dat we besluiten om in België een tweedehands blok te kopen met papieren waaruit blijkt dat het pas 8000 km gelopen heeft. René heeft dit blok weer ingebouwd terwijl ik geld ben gaan verdienen. Met een deuk in de spaarpot heb ik nu weer een prima motor, beter dan ooit, beter schakelend dan ik kon hopen.

Dus op naar de volgende etappe in mijn rondje Nederland.